

Chronologia ludobójstwa w Kanadzie – 2

13 maja 2013

1947-1948: Kanadyjski dyplomata (i późniejszy premier) Leaster Person pomaga zdefiniować Konwencję ONZ o ludobójstwie na nowo tak, aby nie można było jej zastosować do kanadyjskich szkół indiańskich. Prawodawstwo pozwalające na jej zastosowanie na terenie Kanady jest zablokowane przez parlament Kanady.

1946-1952: Setki nazistów i lekarzy SS dostaje obywatelstwo i zezwolenie na emigrację do Kanady w ramach operacji „Spinacz” i pracuje w indiańskich szpitalach oraz innych placówkach, wliczając w to Allan Memorial Institute w Montrealu dzięki wsparciu wojskowemu oraz CIA. Do ich badań wlicza się programy kontroli umysłu opartej na traumatycznych wydarzeniach, techniki sterylizacji oraz farmakologiczne testowanie leków na rdzennych dzieciach, sierotach oraz wielu innych.

1956-1958: Ocaleni z jednego z takich programów w bazie Królewskich Kanadyjskich Sił Powietrznych Lincoln Park w Calgary w Alberta opisują lekarza z tatuażem SS z numerem na swoim ramieniu torturującego dzieci do śmierci, włączając w to dzieci indiańskie przyprowadzone przez oficerów RCMP z lokalnych rezerwatów i szkół rezydenckich. Podobne zbrodnie są opisywane przez ocalałych z programów w bazach wojskowych w Suffield w Alberta, Nanaimo w Kolumbii Brytyjskiej i w szpitalu psychiatrycznym Lakehead w Thunder Bay w Ontario.

1962-1967: Tysiące indiańskich dzieci jest celowo ukradzionych ze swoich rodzin w ramach programu „kulka lat 60”(?) sponsorowanego przez rząd, w którym to niszczone rdzenne rodziny i kontynuowano kulturowe ludobójstwo znane z systemu szkół rezydenckich. Wiele dzieci umiera w domach zastępczych i indiańskich szpitalach gdzie są potajemnie wysyłane do przeprowadzania na nich eksperymentów a przyczyna

ich śmierci jest ukrywana.

1969: Minister Spraw Indiańskich, Jean Chretien utrzymuje ludobójczą „asymilacyjną” politykę kulturalnego i prawnego wykończenia narodów rdzennych w federalnym „Białym Dokumencie” złożonym w Parlamencie

1970: Powszechny opór Indian wobec „Białego Dokumentu” i rewolta rodziców indiańskich w katolickiej rezydenckiej szkole Bluequills w St. Paul's w Alberta – gdzie ci rodzice biorą Przedstawiciel Rządowego wśród Indian za zakładnika i żądają usunięcia sióstr i księży ze szkoły – zmusza rząd do rozpoczęcia procesu przekazywania indiańskiej Edukacji lokalnym radom indiańskim.

1972: Wyprzedzając koniec szkół rezydenckich, Departament Spraw Indiańskich nakazuje zniszczenie wszystkich akt personalnych Indian, wliczając w to akty własności. W wyniku tego, własność ziemi oraz genealogia niezliczonych rodzin indiańskich zostaje zniszczona, podważając roszczenia do indiańskiej ziemi.

1975: Większość indiańskich szkół rezydenckich została zamknięta lub przekazana do zarządzania przez lokalne rady. Nie mniej jednak, wiele aktów wykorzystywania i zbrodni przeciwko dzieciom ma nadal miejsce, z rąk indiańskiego personelu.

Lato 1978: Czerwona Siła, część Amerykańskiego Ruchu Indiańskiego (AIM) okupuje biura Departamentu Spraw Indiańskich w Vancouver i publikuje dokumentację sterylizacji w indiańskich szpitalach na Zachodnim Wybrzeżu. Czerwona Siła wzywa do abolicji Ustawy Indiańskiej, rezerwatów oraz marionetkowych rad indiańskich.

1980: W odpowiedzi, rząd federalny ustanawia tak zwane „Zgromadzenie Pierwszych Narodów” (AFN) jako dotowane przez państwo, kolaborujące ciało składające się z samo-ustanowionych i niewybieralnych „liderów” z całej Kanady. AFN

odmawia poparcia dla niepodległości narodów rdzennych czy jakichkolwiek wezwań do zbadania śmierci i zbrodni w szkołach indiańskich.

Październik 1989: Nora Bernard, ocalona z rezydenckiej szkoły z New Brunswick zakłada pierwszą sprawę przeciwko Kościołowi Katolickiemu oraz rządowi Kanady za krzywdy, jakie poniosła w szkole. Nora zostanie zamordowana w grudniu 2007 r., tuż przed „przeprosinami” Kanady za indiański system szkół.

1990: W odpowiedzi, kret Partii Liberalnej i rządu, „lider” Phil Fontaine z AFN prezentuje „młyniec”(?) nt. szkół indiańskich odnosząc się do „wykorzystywania” w szkołach jednocześnie unikając wspomnienia o poważniejszych zbrodniach.

Wiosna 1993 – styczeń 1995: Naoczni świadkowie morderstw w szkole Alberni Zjednoczonego Kościoła mówią publicznie o śmieciach dzieci w tej szkole z ambony wielebnego Kevina Annetta w kościele St. Andrew Zjednoczonego Kościoła w Port Alberni w Kolumbii Brytyjskiej. Kiedy Annett podważa potajemny układ między jego kościołem, prowincjonalnym rządem i fundatorem kościoła MacMillan-Bloedel Ltd.(kanadyjska firma zajmująca się produkcją z drewna – tłum.) dotyczący ziemi ukradzionej od rdzennych mieszkańców, zostaje zwolniony bez podania powodu i w końcu wykluczony z kościoła bez przeprowadzenia odpowiedniego procesu.

18.12.1995: Morderstwo indiańskich dzieci w szkole Alberni po raz pierwszy zostaje zrelacjonowane przez prasę podczas protestu zorganizowanego przez Kevina Annetta, w „The Vancouver Sun”. Naoczny świadek tego zdarzenia, Harriet Nahanee mówi reporterom, że widziała jak wielebny Alfred Caldwell kopie 14-letnią Maise Shaw na śmierć w 1946 r.

20.12.1995: Kolejny świadek w indiańskich szkołach Kościoła Zjednoczonego upublicznia się: Archie Frank Ahousaht opisuje wielebnego Alfreda Caldwell’a bijącego dziecko, Alberta Gray’a na śmierć. RCMP odmawia wszczęć dochodzenie w którejkolwiek ze

spraw.

01.02.1996: Pierwsza sprawa zostaje założona przez ocalałych ze szkoły Albernii przeciw Zjednoczonemu Kościołowi i federalnemu rządowi.

03.02.1996: Zjednoczony Kościół zaczyna wewnętrzną procedurę, aby usunąć na stałe wielebnego Kevina Annetta z duszpasterstwa, które jest jego środkiem utrzymania. Annett zostanie ostatecznie wykluczony w marcu 1997 r., w jedynie publicznym usunięciu z listy duchownych w historii kościoła, kosztem 250 000 \$.

1996-1998: Kevin Annett zaczyna dokumentować i upubliczniać setki zeznań świadków zbrodni w indiańskich szkołach, łącząc zeznania z pierwszej ręki z dokumentacją archiwalną z biblioteki Uniwersytetu Kolumbii Brytyjskiej (UBC). Rozpoczyna doktorat na UBC, ale doznaje rozpadu rodziny, i traci dzieci w rozwodzie i walce o ich opiekę zainicjowanej i sfinansowanej przez prawników Zjednoczonego Kościoła.

12-14.06.1998: Kevin Annett organizuje pierwszy niezależny Trybunał ds. kanadyjskich indiańskich szkół rezydenckich, pod auspicjami części struktury ONZ, IHRAAM (Międzynarodowe Stowarzyszenie na rzecz Praw Człowieka Mniejszości Amerykańskiej). Zebranie w Vancouver dokumentuje, że każdy akt zdefiniowany jako ludobójstwo przez konwencje ONZ z 1948 miał miejsce w kanadyjskich szkołach rezydenckich. Żaden z 34 kościołów i urzędników państwowych wezwanych do stawienia się przez IHRAAM nie przyszedł lub nie odpowiedział. Trybunał rekomenduje Wysokiemu Komisarzowi ONZ ds. Praw Człowieka, Mary Robinson rozpoczęcie pełnego śledztwa w sprawie kanadyjskich szkół rezydenckich, ale Robinson nie odpowiada.

20.06.1998: „The Globe and Mail” jest jednym kanadyjskim medium relacjonującym o Trybunale IHRAAM.

Jesień 1998: Urzędnik IHRAAM, Rudy James stwierdza, że Trybunał został zsabotowany od środka przez członków, Jima

Cravena, Amy Tallio, Kelly White, Deana Willsona i innych opłacanych przez RCMP i rdzennych liderów powiązanych ze Zjednoczonym Kościołem. Sędziowie IHRAAM są uciszani, i tylko Kevin Annett oraz sędziowie Royce i Lydia White Calf wydają raporty o odkryciach Trybunału.

Wrzesień 1998: Brenner z Najwyższego Sądu Sprawiedliwości BC wyrokuje, że Zjednoczony Kościół oraz rząd Kanady są jednakowo odpowiedzialni za krzywdy dokonane przez ich pracowników w rezydenckiej szkole Alberni. Decyzja Brennera wywołuje tysiące pozwów składanych przez ocalałych Indian przeciwko rządowi, Katolickiemu, Anglikańskiemu i Zjednoczonemu Kościołowi.

27.10.1998: Po nagłych śmieciach dwóch Indian pozywających Zjednoczony Kościół, prawnicy kościoła przyznają, że ta druga była powiązana z rządem we wspólnym tuszowaniu zbrodni w szkole Alberni od przynajmniej lat 60 a urzędnicy i pracownicy kościoła porywali dzieci do szkoły. („The Vancouver Province”)

Styczeń 1999: Trybunał IHRAAM i morderstwa w kanadyjskich szkołach rezydenckich są relacjonowane po raz pierwszy poza Kanadą na łamach brytyjskiego magazynu „The New Internationalist”. Relacja ze zbrodni i działalności Kevina Annetta w tym magazynie zostaje uciszona w tym samym roku przez groźby prawne prawników Zjednoczonego Kościoła. Zostaje rozpoczęta oczerniająca kampania przeciw Kevinowi Annettowi, pod kierownictwem urzędników Zjednoczonego Kościoła, Davida Iversona i Briana Thorpe’a oraz sierżanta Paula Willmsa i inspektora Petera Montague z oddziału „E” RCMP.

Marzec 1999: W odpowiedzi do Trybunału IHRAAM i rosnącej ilości pozwów przez ocalałych, rząd kanadyjski ogłasza „Indiański Fundusz Gojący Rany” (AHF) o sumie 350 mln dolarów. Jednakże AHF nie pomaga ocalałym tylko faworyzowanym przez państwo lokalnym liderom i jest użyty jako fundusz uciszania. Odbiorcy środków muszą zgodzić się, że nigdy nie pozwą rządu czy kościołów. Ponad połowa sumy z tego funduszu jest pochłonięta przez koszty administracyjne.

26.04.2000: Urzędnicy ze Służby Zdrowia Kanady potwierdzają, że ich departament wykonywał przymusowe medyczne i stomatologiczne eksperymenty na dzieciach w indiańskich szkołach rezydenckich w latach 40 i 50, wliczając w to celowe odmawianie dzieciom opieki stomatologicznej oraz kluczowego jedzenia i witamin. („The Vancouver Sun”)

CIĄG DALSZY NASTĄPI

Tłumaczenie: JohnGaltSpeakin

Źródła: johngaltspeakin.wordpress.com, itccs-polski.blogspot.com

Nadesłano do „Wolnych Mediów”